

Geachte komma

Krijgt u ze ook zo vaak, die mails waar 'beste,' of 'geachte,' boven staat? Beste wie, denk ik dan. Beste sukkel? Beste tuthola? Ik heb altijd geleerd om netjes met twee woorden te spreken. Mijn moeder nam geen genoegen met een eenvoudig 'dank je'. Ze vroeg steevast 'dank je, wie?'.

Alle correspondentiehandboeken zeggen dat je 'geachte heer' of 'geachte mevrouw' schrijft als je iemand niet goed genoeg kent om hem of haar met de voornaam aan te spreken. En als je niet weet of je je tot een man of vrouw richt, dan schrijf je toch 'geachte mevrouw, geachte heer'? In brieven gebeurt het niet zo vaak, maar elke week krijg ik wel een mail met 'geachte,' erboven. Geachte komma!

Als mijn studenten me een mail sturen die begint met 'beste,', krijg ik een wat ongemakkelijk gevoel. Misschien durven ze me niet met mijn voornaam aan te spreken, maar het aansprekende substantief dan maar helemaal weglaten vind ik geen oplossing. Ik weet wel dat ik maar een voetnoot in de hele opleidingsgeschiedenis van mijn studenten ben, maar ik word toch niet graag als leesteken aangesproken.

Mensen vinden het over het algemeen prettig om begroet te worden. Probeer het maar eens uit in de wachtkamer van de dokter. Als iemand mij aanspreekt of begroet, wil ik het gevoel hebben dat ik belangrijk genoeg ben om wat individuele aandacht te krijgen. Ik krijg een persoonlijke boodschap, ik word even uit de massa gehaald. En als ik op de juiste manier word aangesproken, zal ik eerder bereid zijn om welwillend te reageren. Een recentere trend is om de hele voor- en familienaam achter het aansprekende adjectief te zetten. 'Beste Martina Temmerman,' alsof je een brief van een postorderbedrijf krijgt dat weer eens een succesvolle mailmerge heeft toegepast. Ik krijg geregeld verkoopbrieven met 'Beste Martina Temmerman, wij sturen u hierbij onze nieuwe zomercatalogus. Als u nu bestelt, Martina Temmerman, krijgt u een paraplu van ons cadeau.'

Voorals menen die iets met communicatie hebben gestudeerd zijn sterk in dit soort aansprekingen in e-mails. Ik weet niet waar ze leren communiceren, maar het kan niet in hun opleiding zijn. Een aanspreking als 'beste Martina Temmerman' lijkt zowat de overgang te vormen tussen 'beste mevrouw Temmerman' en 'beste Martina', maar ik vind ze vreselijk onnatuurlijk klinken. En omdat ze me aan verkoopbrieven doet denken, voel ik me er veel meer een nummer in de massa bij dan dat ik me persoonlijk voel aangesproken.

Vroeger vond je nog wel eens 'L.S.', *lectori salutem*, de lezer heil. Latijn is ook een heel doeltreffend middel om de onpersoonlijkheid in de communicatie te vergroten. Het is toch niet zo erg om iemand met 'mijnheer' of 'mevrouw' aan te spreken? Respect, dat is wat de lezer wil.

Martina Temmerman